

Pest, dec. 8. 1866.

2513

1185

Kedves barátom,

Nekem úgy járjak mint közelebb, mikor
egy öreg hó' múlva válasszok leveledre: fogom
a penza négit és firkamot hevenyében ne,
hany sor. Deus mihi haec otia fecit, lévén
ma pápista-ünnepe; én is megkicsikelltem magam,
hogy ma délután nem megyek hivatalba, pedig
volna dolgom elég. Azonban ex utraque még több lesz,
kötelezve a nagy gyűlések; akkor igazán
nem írhatnék.

Hogy novemberi levelimre válaszolnál
volna, azt nem sejtettem; egyelőriz az nem
lesz semmi: inkább mikor lehet, úgy a mint
lehet; azért jó barátok maradtunk.

Ex a december, sötét napjaival, viharokkal,
kerekeseivel az én sebémmel is fölrepte.... Nem
igen mersem örülni annak a hírlapi évgyűlés-
nek se; én szereztem volna örülni, de valami
olyas háborgatott, hogy Pákti mondván-cinálja
azt a tréfiát. Nem úgy volt, őt is rápedtek.
Azonban adja Isten, hogy egy közelebbi háson,
lő' hír legyen igaz!

Mit beszél az, hogy én írtam vagy irattam
volna valamit a Fővárosi Lapokba? Egy kár-
mat se láttam, mióta a Kossuth- és így a csere,
megkötött. Azt, a mire hivarkozol, még ex utraque
fogom megkeresni, hogy látnam há, miben
bortánkózzál meg. Ennélam, barátom, írhat-
nak akármit: én oly idegen vagyok a mai
irodalomban, mint Tinódi Sebestyén. Hacsak
a P. Naplóban vagy Honban nincs valami;
és nem tudok róla semmit. S kivel beszélés
én, az affélére írók között. Senkivel, soha!

Most ösies firkáimat eladnam Rák Mór,
nak, 8 efründöre. Arról is írhamat már elegend.
Mondhatják, hogy erre, vagy arra a rossz darabot,
azt a szűz lövedéket nem kellett volna fölvenni.
Mondhatják, hogy várni kellett volna, míg Toldi
Kélt, meg Csaba. Mondhatják, hogy ott egerit lőm-
lom kiment már divatból — süfkrányalag az
idő. Mit bánom én! Szeresnék menekülni erről
a nem nekem való hivatalról; szeretnék már meg-
hírozódni a magam szegénységében, s hátralevő
keveset időmet, magam szabadjában használni
fel. Okidnak, hogy keveset írtam: de bará-
tom, annyi is, mindig oly terhes hivatal mellett
nem elég az? Jegyzőiség, professzorág, szerkesztés
— titoknokság! mind egy egész embert ki-
váln; napról napra elfoglalt, nyugtáz, borzong,
lelkesül. Mi marad akkor piacáskodni? s hol
marad a Rékő nyugalom? — Rák felirólistát,
meglehetősen fixet: miért ne állítsam glóriába
egyik rongyos vörösköményt?

Hogy a haza sorsa oly élesen érdekel;
örülj neki, az jó jel, Teleki verse szerint
is. Összered azt? On alig érhet rá, hogy ér-
deklődjem: én csak a magam jármával ve-
sződöm, még nem láttam az új orfíghát
belsőjét. Egy meggyőző ködöm van: hogy a
magyar nem lehet csakugy szpongyával le-
törölmi a föld minéről. Ez nyugodt némi-
leg, a nem sohára beröveszethető válság
irányában. Tűrtünk elegend, tűrni fogunk
Lalán többet, és tűrjenes a hául maradók is.

Könyved címét illetőleg csak azt mondhatom, hogy az általam közlésnek egyike sem leszik nelem. Mindazáltal nem hiszem, hogy adhasak jobbat. Egy ötle, de éppen most jönnek a gyamab. Ide írom. Csak azt nem tudom: mire-e már olyan. "Emelkedő", hiszen seb. kellene. "Püetái", és "Keneseljes", úgy-e? én ezt gondolnám:

ALOË,

Amétredez, imák és fűszerek.

Ita tudniillik nem avarnád még ó-papirab.
 bau: Letki aloë...

De kísért valami homályos emlékeket, hogy volt már ilyen, az "Aranyeszté" szel korában.

Az ajánlás... miere az?

Akaposant - a rendes. Nem jut egészre; nem sok nyugalom; öröm oly apró, apró öröm is, minél kevesebb; de semmi sürhetlen. Unokámat egészre jernel in' a apja; jár, de még nem bekel. Isen áldjon meg benneteket mind a kes balzsam, kesével!

igaz barátod
 Arany Sándor

Pest, dec. 8. 1866.

(dátum van keső is. Kora kérésomban
itt kérdsem inni, és sajnáltam eldobni
a papírt. A tieden néha egy sines? így
háa quittel vaggunk.)

